

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΛΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΔΑΙΝ

Ήτανε μιά φορά ένα καλό παιδάκι πού τὸ ἔλεγαν Ἰακώβ Μπλίβενς. Ὑπάκουε πάντα στοὺς γονεῖς του, ὅσο ἀνόητες καὶ παράλογες κι' ἂν ἦσαν ἡ διαταγές τους. Μάθαινε στὴν ἐντέλεια τὰ μαθήματά του καὶ δὲν ἀργοῦσε γὰρ πάη στοὺς σχολεῖο του. Δὲν τοῦ ἄρεσε ποτὲ νὰ παίζη κρικότ, ἀκόμα καὶ στὶς ὥρες πού ἡ αὐστηρὴ κρίσι του τοῦ ἔλεγε πὼς ἦταν ἡ πιὸ ἀθῶα διασκέδασι τοῦ κόσμου.

Ήταν με δύο λόγια ένα παιδί τόσο περίεργο, ὥστε κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν μπορούσε νὰ τὸ παρασύρη. Ποτὲ δὲν ἔλεγε ψέματα, ἔστω κι' ἂν τὸ ψέμα του μπορούσε νὰ χρησιμεύσει σὲ κάτι. Ἐλεγε μόνο ὅτι τὸ ψέμα εἶνε ἀμαρτία κι' αὐτὸ ἔφτανε... Τέλος ἦταν τόσο τίμιο, ὥστε καταντοῦσε γελοῖο. Δὲν ἔπαιζε βόλους τὴν Κυριακὴ, δὲν κατέστρεφε τίς φωλῆς τῶν πουλιῶν, δὲν ἔδινε πυρωμένες στὴ φωτιά πεντάρες, στὶς μαϊμούδες τῶν ὀργανοπαικτῶν. Δὲν φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ κανένα εἶδος λογικῆς διασκέδασης.

Τ' ἄλλα παιδιὰ προσπαθοῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν νοοτροπία του καὶ νὰ τὸ καταλάβουν, μὰ δὲν κατάρθωναν νὰ θγάλουν κανένα ἱκανοποιητικὸ συμπέρασμα. Κι' ἔτσι εἶχαν σχηματίσει μιά ἀόριστη ἰδέα ὅτι ὁ Ἰακώβ δὲν ἦταν καὶ τόσο στὰ καλά του. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν εἶχαν ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία τους καὶ δὲν ἐπέτρεπαν στὰ μαγκόπαιδα νὰ τοῦ κάνουν κακό.

Αὐτὸ τὸ καλὸ παιδάκι διάβαζε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ σχολεῖο τῆς Κυριακῆς. Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη του εὐχαρίστησι. Καὶ πίστευε θαθεῖα πὼς ὅλες ἡ ἱστορίες πού ἔγραφαν τὰ βιβλία αὐτὰ γιὰ διάφορα μικρὰ καλὰ παιδιὰ ἦσαν ἀληθινές. Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὶς ἱστορίες αὐτές. Κι' ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ συναντήση, καμμιά μέρα, κανένα ἀπὸ τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδάκια, μὰ δὲν εἶχε αὐτὴν τὴν εὐτυχία. Ἴσως γιὰτὶ ὅλα εἶχαν πεθάνει πρὶν γεννηθῆ αὐτός. Κάθε φορά πού διάβαζε τὴν ἱστορία ἐνός παιδιοῦ ἰδιαίτερος ἀξιοσημειώτου, γύριζε γρήγορα τίς σελίδες γιὰ νὰ μάθῃ τί εἶχε ἀπογίνει τὸ παιδί αὐτὸ καὶ θάκανε εὐχαρίστως χιλιάδες χιλιόμετρα γιὰ νὰ τὸ συναντήση... Μὰ τοῦ κάκου. Τὸ καλὸ παιδάκι πέθαινε πάντα στοὺς τελευταῖο κεφάλαιο, ὅπου γινόταν ἡ περιγραφή τῆς κηδεῖας του, τὴν ὁποία παρακολουθοῦσαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς του καὶ τ' ἄλλα παιδάκια τοῦ κυριακάτικου σχολεῖο, σκουπίζοντας τὰ ποτάμια τῶν δακρῶν τους με μαντήλια πού, γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν σὲ τόσο κλάμα, ἔπρεπε νάχουν διαστάσεις ἐνάμιου τοῦλάχιστον τετραγωνικοῦ μέτρου.

Ἔτσι ὁ μικρὸς καλὸς Ἰακώβ ἀπογοητευόταν πάντοτε. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα νὰ συναντήση μιά μέρα ἕναν ἀπὸ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς ἥρωες, γιὰτὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως πέθαιναν στοὺς τελευταῖο κεφάλαιο.

Ὁ Ἰακώβ, ὡστόσο, φιλοδοξοῦσε εὐγενικὰ νὰ γράψουν μιά μέρα τὴ δική του ἱστορία σ' αὐτὰ τὰ βιβλία. Ὁνειρευόταν νὰ τῆς θάλουν καὶ εἰκόνες πού θὰ παρίσταναν ν' ἀρνιέται περήφανα νὰ πῆ ἕνα ψέμα στὴν μητέρα του, ἡ ὁποία θὰ ἔκλαιγε ἀπ' τὴ χαρά της. Ἄλλες εἰκόνες πάλι θὰ τὸν ἔδειχναν ὄρθιο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, νὰ δίνει δύο πεντάρες ἑλεημοσύνη σὲ μιά φτωχὴ ζητιάννα, μητέρα ἑξῆ παιδιῶν, καὶ νὰ τῆς συνιστᾷ

νὰ τίς ξοδέψη ἐλεύθερα, μὰ ὄχι καὶ ἄσωτα, γιὰτὶ ἡ ἄσωτεία εἶνε ἀμαρτία. Καὶ σὲ ἄλλες εἰκόνες τέλος θὰ τὸν ἔβλεπαν ν' ἀρνιέται μεγαλόψυχα νὰ φανερώσῃ τὸ κακὸ μαγκόπαιδο, πού τὸν περῆμενε κάθε μέρα στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, τὴν ὥρα, πού σχόλαζε ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ τοῦ ἔδινε κατακεφαλιές, κυνηγώντας τον ὡς τὸ σπιτί του.

ΣΚΟΥΠΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ ΤῶΝ ΔΑΚΡΥῶΝ ΤΟΥΣ

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑψηλὴ φιλοδοξία τοῦ νεαροῦ Ἰακώβ Μπλίβενς. Ἦθελε νὰ γράψουν τὴν ἱστορία του σ' ἕνα βιβλίο τοῦ κυριακάτικου σχολεῖο.

Ἐνα πρᾶγμα ὡστόσο τὸν ἔκανε νὰ δοκιμάζῃ μιά δυσάρεστη ἐντύπωσι: συλλογιζόταν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ παιδάκια πέθαιναν στοὺς τέλος τοῦ βιβλίου. Πρέπει νὰ μάθετε ἐδῶ ὅτι στὸν Ἰακώβ ἄρεσε ἡ ζωὴ κι' αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ πιὸ δυσάρεστο σημεῖο στὴν περιγραφή ἐνός καλοῦ παιδιοῦ τῶν βιβλίων τοῦ κυριακάτικου σχολεῖο. Ἐβλεπε ὅτι κανεὶς ἄγιος δὲν ἦταν ὑγιής. Καταλάβαινε πὼς ἦταν περισσότερο δυσάρεστο νὰ εἶνε κανεὶς φθισικὸς παρά νὰ δείχνῃ ὑπερφυσικὴ σοφία, ὅπως τὰ παιδιὰ τῶν βιβλίων. Κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια καὶ ὁ Ἰακώβ θλιβόταν με τὴ σκέψι πὼς ἂν ἔγραφαν τὴν ἱστορία του σ' ἕνα βιβλίο, αὐτὸς δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε ποτέ. Κι' ἂν ἀκόμα ἐξέδιδαν τὸ βιβλίο, πρὶν πεθάνῃ ὁ ἴδιος, τὸ ἔργο δὲν θὰ γινόταν δημοφιλές, γιὰτὶ θὰ ἔλειπε ἡ περιγραφή τῆς κηδεῖας του ἀπὸ τὸ τέλος. Δὲν θάχε μεγάλη ἀξία, ἕνα βιβλίο τοῦ σχολεῖο τῆς Κυριακῆς, στοὺς ὁποῖο δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἡ συμβουλές πού θὰ ἔδινε στὶς τελευταῖες του στιγμές σ' αὐτοὺς πού θὰ ἦσαν συγκεντρωμένοι γύρω του.

Γι' αὐτὸ, μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ κι' ἄλλοιῶς, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ζήσῃ τίμια, κι' ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο καὶ νάχη τὴ συνειδησί του καθαρή γιὰ τὴν ἡμέρα πού θὰ πέθαινε.

* * *

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὅλα πῆγαιναν ἀνάποδα στοὺς μικρὸ Ἰακώβ. Τίποτε δὲν τοῦ συνέβαινε ποτέ σὰν αὐτὰ πού ἀνέφεραν τὰ βιβλία γιὰ τ' ἄλλα καλὰ παιδιὰ. Αὐτὰ εἶχαν τύχη καὶ μόνο τὰ κακὰ παιδιὰ στὰ βιβλία ἔσπαζαν τὰ πόδια τους. Φαίνεται ὅμως πὼς, στὴν περίπτωσι τῆς δικῆς του, κάποια βίδα δὲν λειτουργοῦσε καλὰ κι' ὅλα γινότουσαν στραβά.

Ὅταν ὁ Ἰακώβ βρῆκε μιά μέρα τὸν μικρὸ Τζιμ Μπλαϊήκε νὰ κλέβῃ μῆλα ἀπὸ μιά μηλιά καὶ πῆγε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο γιὰ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν ἱστορία τοῦ κακοῦ παιδιοῦ, πού, καθὼς ἔκλεβε μῆλα, ἔπεσε ἀπὸ τὴ μηλιά κι' ἔσπασε τὸ χέρι του, ὁ Τζιμ Μπλαϊήκε ἔπεσε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ μηλιά, μὰ ἔπεσε ἀπάνω στὸν

Ἰακώβ καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ χέρι, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ πάθῃ τίποτε...

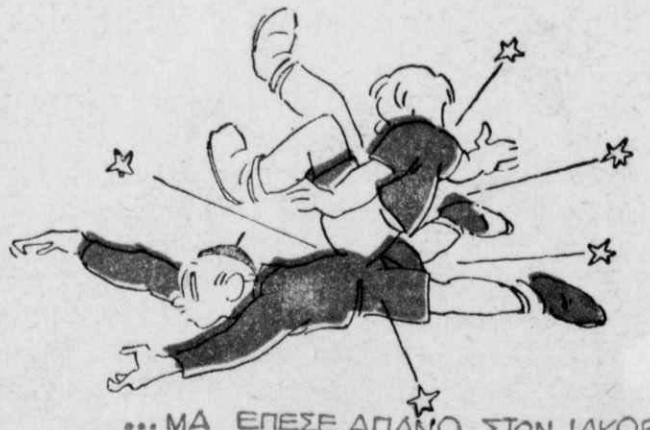
Ὁ Ἰακώβ τάχασε ἔπειτα ἀπὸ τὴν περιπέτειά του αὐτὴ, γιὰτὶ τὰ βιβλία δὲν ἀνέφεραν πούθενά τίποτε τέτοιο.

Μιά ἄλλη μέρα πάλι πού τὰ μαγκόπαιδα ἔσπρωχναν ἕναν τυφλὸ στὶς λάσπες κι' ὁ Ἰακώβ ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ δεχθῆ τίς εὐλογίες του, ὁ τυφλὸς ὄχι μόνο δὲν τὸν εὐλόγησε, ἀλλὰ καὶ τοῦ κατάφερε κατακέφαλα τὸ μπαστούνι του, λέγοντάς του: «Νὰ γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορά νὰ με σπρώχνῃς καὶ νάρχεσαι κατόπιν νὰ με βοηθήσῃς γιὰ κοροϊδία!»

Κι' αὐτὸ δὲν ταίριαζε με καμμιά ἱστορία τῶν βιβλίων. Ὁ Ἰακώβ τὰ ἔψαξε ὅλα γιὰ νὰ δῆ.

Ἐνα ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ ἦταν νὰ βρῆ ἕνα σκυλί, ἀδέσποτο καὶ πληγωμένο, πεινασμένο καὶ καταδιωγμένο, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ στοὺς σπιτί του καὶ νὰ τὸ περιποιηθῆ καὶ νὰ κερδίσῃ ἔτσι τὴν αἰώνια εὐγνωμοσύνη του.

Τέλος, μιά μέρα, βρῆκε ἕνα καὶ χάρηκε πολὺ. Τὸ πῆρε στοὺς σπιτί του καὶ τὸ τάισε. Μὰ, ὅταν ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ, ὁ σκύλος ρίχθηκε ἀπάνω του, τὸν δάγκωσε καὶ τοῦ ξέσκισε ὅλα τοῦ τὰ ροῦχα.

... ΜΑ ΕΠΕΣΕ ΑΠ' ΑΝΩ ΣΤΟΝ ΙΑΚΩΒ...

Ο Ίακώβ έξήτασε πάλι τὰ βιβλία του, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ καμμιά ἐξήγησι. Ὁ σκύλος πού εἶχε βρεῖ, ἦταν ἀκριβῶς ἀπ' τὰ ἴδια σκυλιά πού ἀνέφεραν τὰ βιβλία, μὰ εἶχε φερθῆ πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα...

«Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε αὐτὸ τὸ παιδί, τοῦ γύριζε ἄσχημα. Πράξεις, γιὰ τίς ὁποῖες τὰ μικρὰ παιδιά τῶν βιβλίων κέρδιζαν ἐπαίνους κι' ἀνταμοιβές, γι' αὐτὸν εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὰ πιὸ δυσάρεστα ἀτυχήματα.

Μιά Κυριακὴ, εἶδε μερικὰ κακὰ παιδιά νὰ παίρνουν μιὰ θάρκα ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά καὶ νὰ ξανοίγονται γιὰ περίπατο στὸ ποτάμι. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω γιατί ἤξερε ἀπὸ τὰ διαβάσματά του, ὅτι τὰ παιδιά πού πηγαίνουν μὲ τίς θάρκες τίς Κυριακές, πνιγονταὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ίακώβ, βλέποντας ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ σχεδιά μπροστά του, ἀνέβηκε ἄπάνω κι' ἔτρεξε πρὸς τὰ κακὰ παιδιά πού ἔφευγαν μὲ τὴ θάρκα γιὰ νὰ τὰ προλάβῃ καὶ νὰ τοὺς πῆ τί κίνδυνο διέτρεχαν. Μὰ ἕνας κερμὸς δέντρου, πού ἔπλεε ἄπάνω στὸ ποτάμι, ἔπεσε ἄπάνω εἰς τὴ σχεδιά, τὴν ἀναποδογύρισε καὶ τὸ καλὸ παιδί μας πῆγε στὸ φούντο. Εὐτυχῶς, μερικοὶ ψαράδες πού θρискόντουσαν ἐκεῖ, τὸ ψάρεψαν ἀμέσως. Ὁ γιατρός τοῦ ἔβγαλε ἕναν τόννο νερὸ ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ τοῦ ἔκανε ἀναπνοὴς μ' ἕνα φυσητήρα.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτὰ ὅλα, ὁ Ίακώβ πούντιασε κι' ἔμεινε ἐθδομάδες στὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἀπίστευτο ἦταν ὅτι τὰ κακὰ παιδιά πού πῆγαν μὲ τὴ θάρκα, εἶχαν ὑπέροχο καιρὸ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ξαναγύρισαν στὰ σπίτια τους, σῶα καὶ ὕγιη, καὶ ροδοκόκκινα ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ὁ Ίακώβ Μπλίβενς δὲν εἶχε διαβάσει ποτὲ τίποτε παρόμοιο στὰ βιβλία του. Ἀπόμεινε λοιπὸν κατάπληκτος.

Ὅταν ἔγινε καλά, ἦταν βέβαια λιγάκι ἀπογοητευμένος, μὰ ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο του. «Ὡς τότε, εἶνε ἀλήθεια, τὰ διάφορα περιστατικὰ πού τοῦ εἶχαν συμβῆ, δὲν ἦσαν τέτοια, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ γραφοῦν μέσα στὰ βιβλία, μὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα εὐδωρισμένο τέρμα γιὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῶν καλῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἐλπίζε πάντα νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διακριθῆ ἂν ἔπεμνε ὡς τὸ τέλος. Ἄν παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἀποτύγχανε, εἶχε τὸν ἐπικηδεῖο λόγο του, ἔτοιμο ὡς τελευταῖο καταφύγιον.

Ἐξέτασε τὰ βιβλία του καὶ εἶδε πὼς εἶχε φθάσει πρὸς τὴν ἡλικίαν πού ἔπρεπε νὰ μῆ σ' ἕνα καράβι καὶ νὰ ταξιδέψῃ ὡς μούτσος. Πῆγε λοιπὸν καὶ βρῆκε ἕναν καπετάνιο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρῃ στὸ πλοῖο του. Ὅταν ὁ καπετάνιος τοῦ ζήτησε τὸ πιστοποιητικὰ του, ἔβγαλε περὶ ἑνῶς ἑνα βιβλίου στὸ ἐξώφυλλο τοῦ ὁποῖου ἦσαν γραμμένα τὰ λόγια:

«Στὸν Ίακώβ Μπλίβενς, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ διδασκάλου. Μὰ ὁ καπετάνιος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀγροῖκος καὶ, μὴ εἶδε αὐτὸ τὸ χαρτί, φώναξε:

—Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! Αὐτὸ τὸ παληόχαρτο δὲν λέει καθόλου οὔτε πὼς ξέρεις νὰ πλένης πιάτα, οὔτε νὰ κουβαλᾷς ἕναν κουβά... Φύγε! Δὲν μοῦ χρειάζεσαι...

Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ καταπληκτικὸ γεγονός τῆς ζωῆς τοῦ Ίακώβ Μπλίβενς. Ἐνα κοπλιμέντο τοῦ δασκάλου ἐπάνω σ' ἕνα βιβλίο συγκινοῦσε πάντοτε καὶ τοὺς πιὸ σκληροὺς καπετανέους κι' ἄνοιγε τὸν δρόμο τῆς ἐπιτυχίας στὰ καλὰ παιδιά. Αὐτὸ συνέβαινε πάντοτε, κατὰ κανόνα στὰ βιβλία πού εἶχε διαβάσει. Ὁ Ίακώβ μὲ δυσκολία πίστευε τώρα στὰ μάτια του καὶ στ' αὐτιά του μ' αὐτὰ πού ἔβλεπε καὶ ἄκουγε.

Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶχε ποτὲ τύχη. Τίποτε δὲν τοῦ συνέβαινε ποτὲ, ὅπως τὸ περίμενε. Τέλος, μιὰ μέρα πού ἔφαχνε νὰ βρῆ κακὰ παιδιά γιὰ νὰ τὰ κατηγήσῃ, βρῆκε μιὰ συντροφιά ἀπ' αὐτὰ μέσα στὸ παλὸ πωριτιδοποιεῖο τῆς πόλεως. Τὰ μαγκόπαιδα αὐτὰ μὴ βρίσκοντας ἄλλο τρόπο νὰ διασκεδάσουν, εἶχαν δέσει καμμιά δεκαπενταριά σκυλιά ἐπὶ τὴν σειρά καὶ τὰ εἶχαν στολίσει μὲ ἄδειους τενεκέδες νιτρογλυκερίνης δένοντάς τους ἐπὶ τὴν οὐρά τους.

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΥΛΟΓΗΣΕ ΑΜΑ...

Ἡ καρδιά τοῦ Ίακώβ σπαράχθηκε ἀπ' αὐτὰ. Κάθησε σ' ἕναν τενεκέ, γιατί λίγο τὸν ἐνδιέφερε ἂν θὰ λερωνόταν ἐπὶ τὴν στιγμή πού ἔκανε τὸ καθήκον του καὶ πιάνοντας τὸν

πρῶτο σκύλο ἀπὸ τὸ περιλαίμιο, προσπάθησε νὰ τοὺς λύσῃ.

Μὰ, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ φύλακας τοῦ πυριτιδοποιεῖου ἔφθασε μανιασμένος. «Ὅλα τὰ μαγκόπαιδα τὸ ἔβαλαν ἀμέσως στὰ πόδια, μὰ ὁ Ίακώβ Μπλίβενς, ἄθῶος καθὼς ἦταν, σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ λῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς πομπώδεις ἐκείνους λόγους πού εἶχε διαβάσει στὰ βιβλία καὶ τῶν ὁποίων ἡ πρῶτες λέξεις εἶνε πάντοτε: «ὦ! κύριε!...»

Μὰ ὁ φύλακας δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ συνέχεια.

Ἄρπαξε τὸν Ίακώβ Μπλίβενς ἀπὸ τὸ αὐτί, τὸν στριφογύρισε καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὴν παλάμη του ἐπὶ τὰ ὀπίσθια πού ἦσαν ἀλειμμένα μὲ νιτρογλυκερίνη ἀπὸ τὸν τενεκέ ὅπου καθόταν.

Ἡ δύναμις τοῦ χτυπήματος ἦταν τόση, ὥστε ἡ νιτρογλυκερίνη ἐξερράγη καὶ τὸ φτωχὸ μας παιδί τινάχτηκε μέσα ἀπὸ τὴ στέγη, μὲ διεύθυνσι πρὸς τὸν ἥλιο, σέρνοντας πίσω του τὰ κομμάτια τῶν δεκαπέντε σκύλων, σὰν τὴν οὐρὰ ἐνὸς χαρταετοῦ.. Καὶ δὲν ἔμεινε πειὰ ἴχνος οὔτε ἀπὸ τὸ φύλακα, οὔτε ἀπὸ τὸ παλὸ πωριτιδοποιεῖο ἐπὶ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ὅσο γιὰ τὸν Ίακώβ Μπλίβενς, αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε τὴν τύχην νὰ μπορέσῃ ν' ἀπαγγείλῃ τὸν ἐπικηδεῖόν του, πού μὲ τόση δυσκολία τὸν εἶχε ἐτοιμάσει, ἐκτός πειὰ ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀπευθύνῃ στὰ πουλιά. Γιατί, μολοντί ἕνα μέρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ ἔπεσε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἐνὸς δέντρου μιᾶς γειτονικῆς χώρας, τὰ ὑπόλοιπα σκορπίστηκαν ἐπὶ τὰς γειτονικὰς ἀνέμους.

Ἐτσι χάθηκε τὸ καλὸ παιδάκι, ἀφοῦ ἔκανε κάθε προσπάθειά γιὰ νὰ ζῆσῃ, ὅπως ἔγραφαν ἡ ἱστορίες τῶν βιβλίων, μὰ χωρὶς νὰ τὸ πετύχῃ. Ὅλοι, ὅσοι ζῆσαν, ἔτσι πρόκοψαν, καὶ μόνον αὐτὸ πῆγε κακῆν ἀκῶς.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ τὸ ἱκανοποιήσω, ἔστω καὶ μετὰ θάνατον, ἀποφάσισα νὰ γράψω τὴν ἱστορία του ἐδῶ.

MARK TOYAIN

ΤΟΥ ΕΒΓΑΛΕ ΕΝΑ ΤΟΝΟ ΝΕΡΟ. . .

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΝ ΑΝΕΦΕΡΑΝ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΙΠΟΤΑ ΤΕΤΟΙΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΥΛΙ - ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ!

Στὴν Αὐστραλία, μετὰ τῶν πολυπληθεστάτων καὶ περιεργωτάτων πουλιῶν πού ὑπάρχουν ἐκεῖ, βρίσκεται καὶ ἕνα πού λέγεται «ζακσάρ» τὸ ὁποῖο ἐπὶ τὴν ἐντολίαν διάλεκτον σημαίνει: «κίσσα πού γελᾷ».

Τὸ πουλί αὐτὸ, πού παρ' ὅλη τὴν ὀνομασία του, κάθε ἄλλο παρὰ γελᾷ, ἔχει ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα «ζωντανοῦ ξυπνητηριοῦ», τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν τῆς Αὐστραλίας.

Μιὰ ὥρα προτοῦ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀνεβαίνει ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ψηλοτέρου δέντρου μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὴν ἀνατολή. Μόλις δὲ ἰδῆ τὴν πρώτη ἡλιακὴ ἀκτίνα νὰ λογχίζῃ τὸν ὀρίζοντα, θγάζει κάτι ἀλλόκοτους κι' ἀπαίσιους κρωγμούς, στὸ ἄκουσμα τῶν ὁποίων ξυπνοῦν οἱ ἀγρότες καὶ ξεκινοῦν πρῶ-πρῶτὶ γιὰ τίς δουλειές τους.

Ἐπίσης τὸ θράδυ, μιὰ ὥρα πάλι πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, τὸ «ζακσάρ» αὐτὸ, ἀνεβαίνει ἐπὶ τὸ ἴδιον δέντρο καὶ στέκεται μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπὶ τὴν δύση.

Καὶ μόλις ὁ ἥλιος θυθισθῆ πίσω ἀπ' τὰ σκυτενισμένα βουβά, τὸ πουλί αὐτὸ ἀρχίζει τίς ἴδιες ἀλλόκοτες κρωγγὰς εἰδοποιῶντας, θαρρεῖς, τοὺς ἀγρότας νὰ γυρίσουν ἐπὶ τὰ σπίτια τους.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθῆναι.